

LBRIS

We know
books

PENELOPE DOUGLAS

Hideaway **DEVIL'S NIGHT # 2**

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

„Omul nu poate distruge sălbăticia din el negându-și impulsurile. Singurul mod de a scăpa de tentație este să-i cedezi.”

—Robert Louis Stevenson,
Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde

CAPITOLUL 1

KAI

Ploaia e aidoma nopții. În întuneric și sub nori, poți fi altfel.

Numai în anumite momente e acceptabil să faci anumite lucruri. Nu știi de ce. Poate datorită lipsei luminii soarelui și felului în care celelalte simțuri se ascut; sau din pricina vălului fin care ascunde totul. Îndreaptă-ți umerii și suflecă-ți mâncelile! Toarnă-ți o băutură și relaxează-te! Râzi cu prietenii tăi și ambaleză-te din cauza meciului de baschet care se difuzează la televizor!

Du-te în toaleta barului, după o fată căreia i-ai tras-o cu privirea o oră, și savurează exclamațiile de aprobare ale prietenilor tăi, atunci când revii la masă!

Ia încearcă să faci asta ziua în amiaza mare, cu stagiara de la birou!

Nu că aș vrea libertatea să mă dedau la orice, oricând, oriunde. Lucrurile devin speciale când se petrec mai rar.

În fiecare dimineață, când răsărea soarele, stomacul mi se strângea de nerăbdare.

Apoi se făcea din nou seară.

Masca îmi atârna în mână, pe lângă corp. M-am oprit pe palierul de la etajul al doilea și am privit-o pe Rika. Stătea în mașina ei, cu capul aplecat. În ciuda ploii care bătea în parbriz, fața ei era luminată de ecranul telefonului. Tasta ceva.

Am clătinat din cap, încordându-mi maxilarul. *Nu ascultă deloc.*

Am privit în timp ce iubita celui mai bun prieten al meu termina de tastat. Lumina ecranului s-a stins, după care ea a deschis portiera, a coborât și a început să alerge prin ploaia torențială. Am cântărit-o din ochi, trecând totul în revistă. *Capul și ochii plecați. Cheile ținute strâns în pumn. Brațele deasupra capului, ca s-o ferească de ploaie, ceea ce-i reduce mult câmpul vizual.*

Total neatentă la ce o înconjură. Era victima perfectă.

Am apucat curelele măștii și mi-am tras craniul argintiu pe față. Interiorul măștii s-a mulat perfect pe chipul meu. Lumea din jur s-a îngustat. Nu puteam să văd decât ce se afla dinaintea ochilor mei.

Fierbințeala mi-a alunecat pe gât, prelingându-se apoi în piept. Am tras adânc aer în plămâni. Inima îmi bătea foarte tare, dintr-odată flămândă.

Pe neașteptate, asemenea unei mici cascade, ploaia a pătruns pentru câteva secunde în *dojo*, iar ușa grea de metal, de la parter, s-a trântit cu putere.

— Hei! a strigat Rika.

Îmi simțeam bătăile inimii în stomac. Am închis ochii, savurând senzația. Sunetul vocii ei a reverberat prin clădirea goală. Am rămas nemișcat pe palierul întunecat, așteptând să mă găsească.

— Tu ești, Kai?

Am dus o mână în spate și mi-am tras pe cap gluga hanoracului negru, după care m-am întors să privesc peste balustradă.

— Hei! a strigat din nou, mai insistent. Kai, ești aici?

Mai întâi i-am văzut părul blond. Asta remarci prima oară la Rika. În penthouse-ul ei întunecat, în *dojo*-ul întunecat, pe aleea aflată și ea în întuneric, în camerele adâncite în beznă și pe străzile obscure, ea iese mereu în evidență.

Mi-am sprijinit mâinile pe balustradă, fixându-mi picioarele pe zăbrele. Rika pășea încet, în sala de jos. A umblat la comutatoarele de pe perete. Lumina nu s-a aprins.

Dintr-odată foarte atentă, și-a răsucit capul la stânga și la dreapta, după care a întins mâna spre comutatoare, răsucindu-le din nou.

Nimic.

Pieptul ei se ridică și coboară cu repeziciune. Rika era încordată. A strâns mai tare între degete breteaua genții.

Mi-am stăpânit un zâmbet și mi-am înclinat capul într-o parte, cu ochii la ea. Ar fi trebuit să mă arăt. Ar fi trebuit să joc corect, s-o înștiințez că sunt aici și că ea e în siguranță.

Dar, cu cât așteptam mai mult, cu cât rămâneam mai tăcut și mai ascuns, cu atât mai agitată părea ea. Pe măsură ce înainta în încăperea de jos, nu mă puteam stăpâni să gust clipa. Era derutată. Înfrișată. Timidă. Nu știa că sunt aici. Chiar deasupra ei. Habar n-avea că ochii mei o priveau. Habar nu avea că aș fi putut să mă reped la ea, s-o prind în strânsoare și s-o trântesc la podea cât ai clipi.

Nu voiam s-o sperii, și totuși exact asta făceam. Puterea și controlul dau dependență. Iar eu nu voiam să-mi placă, fiindcă, dacă mi-ar fi plăcut, ar fi însemnat că sunt pervers.

Așa ceva m-ar fi transformat în Damon.

Am început să gâfâi și am strâns mai tare balustrada între degete. Deodată, și eu mă simțeam înfrișat. Nu era normal.

— Știu că ești aici, a spus Rika, privind încruntată în jur.

Dar încruntarea ei era forțată. Am zâmbit în colțul gurii, sub masca mea.

Tricoul ei lung, cenușiu îi alunecase de pe umeri, iar picăturile de ploaie licăreau pe pieptul și pe gâtul ei. În Meridian City, orașul nostru, ploua cu găleata. La acea oră din noapte și în acest

cartier, străzile erau pustii. Nimeni nu ar fi auzit-o, dacă ar fi strigat. Probabil că nimeni n-o văzuse intrând în clădire.

Și, după felul în care a început să pășească în spate, vrând să iasă din încăperea întunecată, părea să-și fi dat și ea seama de asta.

Am făcut un pas.

Podeaua a scârțâit, iar capul ei a zvâcnit spre stânga, în direcția sunetului.

Ochii ei m-au găsit. Fără s-o scap din priviri, am pășit spre trepte.

— Kai?

Probabil că se întreba: *De ce nu-mi răspunde? De ce și-a pus masca? De ce nu mai avem curent electric? Din cauza furtunii? Ce se petrece aici?*

Nu am rostit niciun cuvânt. M-am apropiat încet de ea. Silueta ei minionă devenea tot mai clară. Șuvițe de păr ud — pe care nu le observasem până adineaori — i se lipiseră de piept, iar cerceii cu diamante, pe care Michael i-i dăruise de Crăciun, anul trecut, îi sclipeau în urechi. Sfârcurile ei se profilau prin tricou.

Mă privea temătoare, cu ochii ei albaștri.

— Știu că tu ești.

Am rânjit pe sub mască. Încordarea ei îi contrazicea cuvintele încrezătoare. *Chiar știi?*

I-am dat târcoale încet, de parcă aș fi prins-o într-o colivie. Rika a rămas nemișcată. *Ești așa de sigură că eu sunt? E posibil să nu fiu Kai, corect? Poate că pur și simplu i-am luat masca. Sau am cumpărat una identică.*

Oprindu-mă în spatele ei, m-am străduit să-mi mențin respirația liniștită, în ciuda bătăilor tot mai agitate ale inimii mele. Simțeam energia care circula între pieptul meu și spinarea ei.

Ar fi trebuit să se răsucescă spre mine. Ar fi trebuit să se pregătească în fața primejdiei, așa cum o învățasem. Credea că e doar un joc?

— Termină! s-a răstit ea, întorcându-și capul doar atât cât să-i văd buzele. Nu e amuzant.

Avea dreptate. În noaptea asta, Michael plecase din oraș, iar Will probabil că ieșise să se îmbete pe undeva. Rămăseserăm doar noi doi.

Stomacul meu făcea tumbe. Aveam nevoie să depășesc orice limită, ca să simt că încă dețin controlul. Nu era nici amuzant, nici bine și nici corect. Și nu voiam să mă opresc. Nu era a bună.

Am luat-o în brațe și mi-am lipit nasul de gâtul ei, sub ureche. Parfumul ei mi-a îngreunat pleoapele. Când a icnit, am strâns-o mai tare și i-am lipit trupul de al meu.

— Suntem doar noi doi, Monstrulețule, am mârâit. Așa cum îmi doresc. Avem toată noaptea la dispoziție.

— Kai! a strigat Rika, smucindu-se.

— Cine-i Kai?

Se lupta să-mi scape din strânsoare.

— Gata, știu că tu ești. Îți recunosc greutatea, corpul, mirosul...

— Chiar așa? am întrebat. Deci știi cum mă simt acum?

Mi-am lipit din nou fața mascată de gâtul ei și am îmbrățișat-o strâns. Posesiv. Amenințător. I-am șoptit la ureche:

— Mi-e dor de Rika, mica fată de liceu.

Am gemut. M-am prefăcut că-mi place să simt cum se zbate în brațele mele.

— Pe atunci nu dădeai din gură, am adăugat.

Corpul ei a rămas nemișcat. Apoi Rika a început să-mi tremure în brațe.

O învinsesem.

Odată, cineva apropiat nouă spusese exact aceste cuvinte. Cineva care o îngrozise. Acum Rika se întreba dacă nu cumva eu eram acel „cineva”. *Damon a dispărut anul trecut, dar ar putea fi oriunde, Rika. Nu-i așa?*

Am auzit bubuitul unui tunet.

— Am așteptat mult clipa asta, i-am spus. Scoate-l!

I-am tras tricoul în jos, lăsând-o numai în maiou. Rika a țipat.

— Vreau să te văd!

Cu un icnet, s-a smuls de lângă mine și a ridicat brațele în față. A făcut numaidecât un pas în spate — prima mișcare de apărare pe care o învățasem, în eventualitatea în care cineva o prindea de la spate —, dar, fiindcă știam ce are de gând să facă, mi-am împins un picior în față.

Haide, Rika!

Apoi, pe neașteptate, s-a lăsat în jos cu toată greutatea. Mi-a alunecat printre brațe și iat-o pe podea!

Aproape că am izbucnit în râs. Gândea rapid. *Foarte bine.*

Am atacat. S-a săltat în patru labe, pregătită să fugă, iar eu am fanat, prinzând-o de gleznă.

— Unde vrei să pleci? am tachinat-o.

Cu o lovitură, mi-a aruncat masca de pe față. M-am tras în spate, râzând.

— Dumnezeu! Ce distractiv o să fie! Abia aștept.

A scâncit și s-a târât în spate, apoi s-a ridicat în picioare. Când s-a întors spre mine, i-am văzut frica întipărită pe față. A luat-o la fugă spre vestiare. Probabil voia să ajungă la ieșirea din spate.

Am alergat după ea și am prins-o de maiou. Toate simțurile mele erau în flăcări.

Drace! Am simțit o picătură de sudoare prelingându-mi-se pe ceafă.

E doar un joc. N-o să-i fac rău. Era ca în copilărie, când jucam leașa sau de-a v-ați ascunselea. Știam că nimic rău nu ni se va întâmpla când eram prinși și că nici noi nu le-am fi făcut rău celorlalți, dar teama irațională punea oricum stăpânire pe noi. Asta îmi doream. Doar asta conta. Ce se întâmpla acum nu era pe bune.

Am răsucit-o în loc. I-am cuprins talia cu un braț și i-am ridicat genunchiul cu cealaltă mână, săltând-o de la pământ. Rika a încercat să mă lovească cu genunchiul liber, dar i-am răsucit șoldurile înainte să mă nimerească între picioare. Am îmbrâncit-o în spate. Ne-am prăbușit amândoi pe podea — eu, deasupra ei.

— Nu! a țipat Rika.

Se zvârcolea sub mine. Mi-am făcut loc cu forța între picioarele ei. I-am ținut încheieturile deasupra capului.

Se lupta să scape, dar puterea din brațe începuse să-i scadă și rezistența ei slăbea.

M-am oprit și am privit în jos. Și Damon, și eu aveam păr și ochi închiși la culoare. În întunericul care ne înconjură, Rika n-ar fi putut face diferența. O bruscam, o forțam, o amenințam... La fel cum făcuse el.

Mi-am aplecat încet capul spre sânii ei, lăsându-l să zăbovească la un centimetru de pielea ei, iar Rika s-a dat bătută. Pieptul i se zbuciuma atât de tare, că părea să aibă un atac de astm.

O priveam de sus. Era neajutorată, cu mâinile imobilizate deasupra capului. I-am văzut lacrimile. Știa că s-a terminat. Nimeni nu mă putea opri, nimeni nu ar fi auzit-o țipând. Eram un nebun mascat care putea s-o rănească, s-o omoare pe îndelete, fără nicio grabă.

Pe neașteptate, fața i s-a schimonosit. Rika a urlat, ca și cum îndărjirea ei fusese înghițită de groaza a ceea ce i se întâmpla.

La naiba! Cuprins de furie, mi-am dat jos gluga.

— Ești o puștoaică plângăcioasă! am răcnit, izbindu-mi palma în podea, în dreptul capului ei. Dă-mă jos de pe tine! Acum! Hai!

Roșie la față, Rika a mârâit. S-a săltat de la podea și mi-a trecut un braț pe după ceafă, imobilizându-mi capul. Cu cealaltă mână, mi-a băgat arătătorul și degetul mare în ochi.

Nu era cine știe ce, dar m-a făcut să-mi slăbesc strânsoarea îndeajuns cât să-i permit să mă plesnească peste cap. Când m-am tras înapoi, s-a ridicat și și-a înhățat geanta. M-a lovit cu ea.

— Ah! am icnit, smulgându-i-o din mână.

A fășnit în picioare. S-a repezit spre perete, a înșfăcat o sabie *kendo* și a luat poziția de atac: cu mânerul de bambus ridicat, gata de luptă.

Mi-am sprijinit greutatea pe călcâie și mi-am șters fața, să văd dacă sângeram. Niciun strop de sânge. Am oftat ușurat și mi-am ridicat ochii spre ea. Trupul meu se răcea tot mai mult, pe măsură ce teama din ochii ei era înlocuită de furie.

Adrenalina încă îmi gonia prin membre. Am tras adânc aer în piept. Când am încercat să mă ridic în picioare, mi-am simțit corpul de zece ori mai greu.

— Nu-mi place să fiu luată prin surprindere așa! a scrâșnit Rika. Asta ar trebui să fie un spațiu sigur.

Am privit-o muștrător.

— Niciun spațiu nu e sigur.

M-am apropiat de scări, scoțându-mi hanoracul. Am luat sticla de apă pe care o lăsasem lângă geam, ceva mai devreme.

— Nu ești atentă. Te-am urmărit. Pe stradă, stăteai cu nasul în telefon. Și abia dacă ai reușit să mă clintești. Îți irosești timpul panicându-te.

Am sorbit din sticlă. Eram însetat nu doar din pricina efortului depus, ci și din cauza adrenalinei.

Aveam nevoie să simt toate astea.

Îmi lipseau nopțile acelea de demult, când mă descătușam. Pe vremea când aveam prieteni alături de care să mă dezlănțui.

I-am auzit pașii pe scări. Am privit pe fereastră. Luminile strălucitoare din Meridian City — aflat pe malul opus al râului — licăreau puternic, în contrast cu întunericul de pe partea asta a apei.

— Am reținut tot ce m-ai învățat, mi-a zis Rika. Am avut încredere în tine, deci n-am luat atacul ăsta în serios. Dacă se va repeta, o să mă descurc.

— Ar fi trebuit să te descurci acum. Dacă era altcineva în locul meu? Ce s-ar fi întâmplat cu tine?

Mi-am coborât privirea spre ea. Ochii ei îndurerați au poposit pe geam. Regretul își croia drum în pieptul meu. Uram s-o văd așa. Rika trecuse prin prea multe, iar eu o zguduiseam iar.

— Am impresia că-ți place să faci asta, a rostit calm, fără să-și desprindă ochii de fereastră. Chiar prea mult, aș zice.

Înima mi-a tresărit. Mi-am ferit chipul. O mașină înainta pe stradă, iar cauciucurile ei împrășcau apa de ploaie.

— Știi, și eu te-am urmărit, Kai. Ești discret. Nimeni nu știe unde mănânci, unde dormi...

Am răsucit dopul sticlei de apă, iar plasticul a trosnit în pumnul meu. Știam la ce se referă. Știam că mă purtam distant.

Însă trebuia să țin totul în mine. Altfel, riscam să-mi scape lucruri care n-ar fi trebuit să iasă la lumină. Era mai bine așa.

În ultimul timp, totul se înrăutățea. Totul se ducea de răpă. Ea și Michael erau complet absorbiți unul de celălalt, iar Will era beat aproape toată ziua. Acum, mai mult ca oricând, eram pe cont propriu.

— Ești ca o mașinărie, a continuat Rika, apoi a respirat adânc. Nu ca Damon. Nu poți fi deslușit.

A făcut o pauză.

— Doar când îți pui masca reușesc să disting câte ceva la tine. Îți place, așa-i? Am impresia că numai când porți mască mai simți ceva.

Mi-am întors capul și am privit-o mai blând.

— Nu ești cu mine tot timpul, am glumit.

Pentru o clipă, i-am susținut privirea. Amândoi știam foarte bine despre ce vorbeam. Nu mă vedea niciodată cu alte femei. Obrajii i s-au îmbujorat ușor. Mi-a adresat o jumătate de zâmbet și a renunțat la interogatoriu.

Mi-am dres glasul.

— Trebuie să mai lucrezi la contraatacuri, i-am spus. Și să fii mai rapidă. Dacă te oprești, îi lași atacatorului o șansă să te înhațe.

— Știam că sunt în siguranță cu tine.

— Nu ești, am contrazis-o cu asprime. Trebuie să pornești mereu de la premisa că ești în pericol. Dacă altcineva decât Michael te ia în brațe, o să primească exact ce merită.

Și-a încrucișat brațele la piept. Era iritată. O înțelegeam. Nu voia să-și petreacă restul vieții stând cu ochii-n patru. Dar abia dacă-și lua măsuri de precauție elementare. Putea s-o pățească urât de tot, dacă făcea un pas greșit. Michael nu era tot timpul cu ea, ca s-o apere.

Dar când era prin preajmă, măcar stătea lângă Rika. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mai vorbisem cu el.

— Ce mai face? am întrebat-o, referindu-mă la Michael.

Rika și-a dat ochii peste cap. Începea să se relaxeze.

— Vrea să zburăm la Rio sau cine știe unde, ca să ne căsătorim.

— Credeam că ați hotărât să așteptați până termini facultatea.

A dat din cap, oftând.

— Da, și eu am crezut la fel.

Am mijit ochii la ea. Și atunci, care era problema?

Părinții lor se așteptau la o căsătorie în Thunder Bay. Din câte știam, pe Rika și pe Michael nu îi deranja ideea asta. Ba chiar Michael se exprimase foarte clar: voia s-o vadă în rochie de mireasă, străbătând culoarul dintre stranele bisericii, către altar. La urma urmei, Michael crescuse cu gândul că ea avea să se mărite cu fratele lui. Deci acum voia să le arate tuturor că Rika îi aparține.

Deodată, mi-a picat fisa.

Damon.

Mi-am dat cu presupusul:

— Michael se teme că o căsătorie cu fast îl va provoca pe Damon să se întoarcă. Așa-i?

Rika a dat din nou din cap, foarte serioasă, fără să-și desprindă privirea de la fereastră.

— Crede că, dacă ne căsătorim, n-o să mi se mai întâmple nimic rău. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Are dreptate. Orgoliul lui Damon n-ar suporta ideea unei căsătorii cu sute de invitați drept martori, cu Will și cu mine alături de Michael. Damon n-o să poată sta deoparte.

Rika mi-a reamintit:

— De un an de zile, nimeni nu l-a mai văzut și n-a mai auzit de el.

Am strâns din dinți. Neliniștea mi s-a strecurat în măruntaie.

— Tocmai asta mă sperie.

Cu un an în urmă, Damon dorise ca Rika să sufere enorm. De fapt, toți ne doriserăm asta, dar Damon împinsese lucrurile prea departe. Când nu i-am mai ținut partea, i-am devenit cu toții dușmani. Damon ne atacase, îi făcuse rău Rikăi și îl ajutase pe

Trevor, fratele lui Michael, care încercase s-o ucidă. Michael era îndeajuns de deștept să înțeleagă că, probabil, furia lui Damon nu se potolise. Dacă am fi știut unde se afla Damon, ar fi fost una, dar detectivii pe care-i angajaserăm ca să-l găsească și să-l supravegheze nu fuseseră în stare să-i dea de urmă.

Asta explica de ce Michael voia să se asigure că Rika rămâne departe de atenția generală. O nuntă fastuoasă, în orașul nostru instărit, de la malul oceanului, ar fi adus-o în vizorul tuturor.

— Tu nu vrei o nuntă mare, i-am reamintit. Îl vrei doar pe Michael. De ce nu plecați vă căsătoriți în altă parte, așa cum a propus el?

A rămas tăcută câteva clipe, după care a vorbit încet, cu ochii pierduți în depărtare.

— Nu. Chiar în spatele Catedralei St. Killian, acolo unde se termină pădurea, unde colinele coboară spre mare. Sub cerul nopții...

A dat din cap. Pe buzele ei a înflorit un surâs melancolic, frumos.

— Acolo o să mă mărit cu Michael.

O cercetam din ochi. Avea o privire pierdută, visătoare, de parcă știuse dintotdeauna că se va mărita cu Michael Crist și întreaga viață derulase scena asta în minte.

— Ce-i acolo? a întrebat Rika, gesticulând spre fereastră.

Știam la ce se referea. Alesesem cu un motiv bine întemeiat sediul *dojo*-ului nostru.

M-am uitat la clădirea de peste drum. Era cu treizeci de etaje mai înaltă decât cea în care ne aflam. Zidurile de piatră cenușie păreau și mai întunecate din cauza ploii și a lipsei de lumină.

— Se cheamă *Papa*, i-am răspuns. Cu ceva vreme în urmă, era un hotel vestit. De fapt, încă este.

Papa zăcea abandonat de ani buni. Fusesse construit pe când umbla vorba că se va construi un stadion de fotbal, ca să aducă mai mulți vizitatori în Meridian City. Și se voise a fi o modalitate de a revigora Whitehall, cartierul plin de clădiri dărăpănate, în care ne găseam acum.

Din păcate, stadionul nu mai fusesse construit, iar *Papa* dăduse faliment după ce se chinuise să supraviețuiască.

Mi-am plimbat privirea peste ferestrele întunecate. Umbrele draperiilor abia se distingeau în interiorul camerelor de vizavi, acum tăcute și pustii. Era ciudat să te gândești că într-un loc atât de mare nu mai licărea nicio fărâmă de viață. Ca să fiu sincer, mi se părea de-a dreptul imposibil. Ochii mei neîncrezători cercetau fiecare locșor întunecat. Reușeam să pătrund cu privirea doar câțiva centimetri în fiecare cameră. Întunericul ascundea restul.

— Am senzația că stă cineva cu ochii pe noi, mi-a zis Rika.

— Știu. Și eu am aceeași senzație.

Cu coada ochiului, am văzut că tremura. I-am întins hanoracul meu.

L-a luat. Mi-a zâmbit și s-a îndreptat spre scări.

— Se face frig. Nu-mi vine să cred că deja suntem în octombrie. Curând, va începe Noaptea Diavolului¹, a spus cu voce cântată.

Părea nerăbdătoare.

Am dat din cap și am urmat-o.

Însă, când am întors capul pentru o ultimă oară, am simțit un fior pe șira spinării, la gândul celor o sută de camere goale din hotelul părăsit, de peste drum, și la acea Noapte a Diavolului, cu mult timp în urmă, când băiatul care eram pe atunci urmărise o fată care ar fi putut să fie ca Rika, într-un loc care semăna cu hotelul cufundat în beznă pe care îl zăream vizavi.

¹ În original, *Devil's Night*.

Dar, spre deosebire de seara asta, în acea noapte băiatul nu se stăpânise.

Făcuse ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

Am coborât scările, în spatele Rikăi, și mi-am potrivit pașii cu ai ei. Îi priveam ceafa.

Habar nu avea cât de aproape era primejdia.

CAPITOLUL 2

KAI

Cu șase ani în urmă

În sfârșit, sosise Noaptea Diavolului.

Ultima noastră Noapte.

Urma să absolvim liceul anul următor, în mai. După ce plecam toți patru la facultate, nu am fi revenit acasă decât în vacanțele de vară și în cele de iarnă. Iar atunci aveam să fim prea maturi pentru așa ceva. Nu vom mai putea folosi pretextul tinereții ca să explicăm de ce sărbătoream noaptea de dinaintea Halloweenului, făcând farse și alte năzdrăvăanii copilărești. Anul viitor, urma să devenim adulți. Nu se mai cădea să sărbătorim Noaptea Diavolului.

Așa că în noaptea asta aveam de gând să ne facem de cap.

Am trântit portiera și am străbătut parcarea, trecând pe lângă BMW-ul lui Damon, către intrarea din spate a catedralei. Am deschis ușa, intrând în trapeză. Câteva mese, o bucătărie, câteva canapele și o măsuță de cafea, pe care erau răspândiți fluturași despre cum să te rogi și cum să postești într-un mod sănătos.

Am tras adânc aer în piept. Mirosul atotprezent de tămâie umplea sălile tăcute. Eram catolic prin naștere, la fel ca prietenul meu, Damon. Dar nu practicam religia asta. Eu mă prefăceam că

sunt catolic de dragul mamei, în vreme ce Damon se prefăcea ca să se amuze.

Am luat-o spre naos. Un bufnet sonor a destrămat tăcerea. M-am oprit brusc, privind în jur. Părea că o carte căzuse de pe un birou.

Era vineri dimineață. Puțin probabil să fie mulți oameni pe-aici. Dar, dat fiind că tocmai se terminase perioada confesiunilor, probabil că în catedrală rămăseseră câțiva întârziați care se rugau pentru iertarea păcatelor.

Vocea puternică a părintelui Beir a răsunat de undeva din stânga mea:

— Ce-am discutat noi ieri?

— Nu-mi aduc aminte, părinte.

Am zâmbit. *Damon.*

Am pășit la stânga și am străbătut încă un hol, trecându-mi vârful degetelor peste lambriurile din mahon lucios. M-am străduit să-mi stăpânesc râsul.

M-am oprit la ușa biroului. M-am lipit de perete, cu urechile ciulite. Glasul blând și calm al lui Damon îi răspundea lui Beir ca și cum ar fi citit dintr-un scenariu.

— Ești impenitent și iresponsabil.

— Da, părinte.

Mă cutremuram de râs. Întotdeauna, cuvintele lui Damon erau în contradicție totală cu tonul pe care le rostea. *Da, părinte* — o confirmare că amicul meu greșise, dar, în același timp, parcă ar fi spus: *Da, părinte, nu-i așa că ești mândru de mine?*

Cei mai mulți dintre noi erau muștrați în profesionalele din naos. După ce tatăl lui și preotul Beir se străduiseră mulți ani — fără sorti de izbândă — să-l convingă „să apuce pe calea cea dreaptă”, acum Damon era silit să primească observațiile față-n față, în ședințe de consiliere săptămânale.

Iar lui îi plăcea la nebunie. Se desfăta cu gândul că alții îl considerau un mic diavol.

Am aruncat o privire în încăpere. L-am văzut pe preot dând ocol biroului. Damon stătea ingenuncheat pe o băncuță. Avea în față Biblia mare și neagră a lui Beir.

— Vrei să fii judecat? l-a întrebat preotul.

— Toți vom fi judecați.

— Nu asta te-am învățat.

Damon își ținea capul plecat. Părul negru îi atârna pe frunte și îi ascundea ochii. Cu toate acestea, am văzut pe buzele lui umbra unui zâmbet. Beir probabil că nu-l vedea. Damon purta uniforma de școală. Avea o pereche de pantaloni kaki boțiți, obișnuiții lui pantofi albi și scâlciți și manșetele desfăcute. O cravată albastru cu verde îi atârna pe după gât. Când ne duceam la școală, el arăta de parcă dormise întreaga noapte în hainele lui.

Dintr-odată, și-a răsucit capul spre mine. A scos limba, mișcând-o sugestiv de colo-colo și rânjind ca un tembel.

Am izbucnit într-un râs înăbușit. l-am rânjit.

Ce cretin!

Am luat-o înapoi pe coridor, către naos, lăsându-l pe Damon să-și termine „lecția”.

Îmi plăceau multe lucruri în locul acesta, dar nu și să mi se facă morală, așa cum proceda preotul Beir cu Damon. Liturghiile mă plictiseau, școala de duminică era monotonă, iar mulți preoți erau distanți și reci. De luni până sâmbătă, foarte mulți enoriași se purtau execrabil unii cu alții, însă își schimbau brusc atitudinea infectă, între ora zece și ora unsprezece, în fiecare dimineață de duminică. Ce minciuni gogonate!

Dar biserica îmi plăcea. Era tăcută. Și puteai sta liniștit aici, fără să te temi că vei fi nevoit să interacționezi cu cineva.